

VIA DE FRANSE ALPEN NAAR NICE

Michel Bogdan

Tijdens de “verplichte” appeltaartstop bij Frank (van de Duinrand) waren Geert en ik aan het mijmeren over onze eerdere fietsvakanties en werd ik min of meer toevallig gevraagd door Piet van der Weegen (en Piet had 't weer van Wim Arends) om een stukje te schrijven voor “de Stuurpen”, het clubblad van toerclub Voorne-Putten. Het leek me wel leuk om dit eens te proberen, dus hierbij deel 1.

Allereerst wil ik iets over onszelf vertellen: Geert Maassen en ik fietsen al sinds ca. 1991 samen. We proberen om 2 x in de week onze conditie op peil te houden met ons fietsclubje (samen met Leo Ruighaver, Rob vd Wal, Jan Schouten, Martin Broos en Philip vd Ven). Geert en ik werk(t)en beiden bij Unilever's grootste margarinefabriek op de Nassaukade in Rotterdam. Geert is inmiddels met de VUT, ik werk nog in de ploegendienst. Ook had Geert, net als ik, een middenkaderfunctie. Beiden zijn we getrouwd en het wordt een beetje eentonig, beiden hebben we 2 dochters, die ongeveer even oud zijn. Geert is nu 67 jaar oud en ik ben inmiddels alweer 58 jaar.

Voordat we deze uitdaging naar de Alpen aangingen, hadden we in '92 een weekje door Nederland gefietst. In 1993 werd dit gevolgd door een rondje Benelux om uiteindelijk in '94 aan het echte grote werk te beginnen. In die tijd hadden we een Koga racefiets, om de velgen hadden we iets dikkere Kevlarbanden (23 mm) gelegd. Als verzet had ik voor 39 en 48 terwijl achter een setje van 12 tot 28 was gemonteerd. Voor eventuele panne hadden we bij ons: 2

binnen- en 1 buitenband, enkele spaken, schroevendraaiers, tangetje, spakensteller, kettingpons, plakdoosje en een klein smeer- cq spuitbusje voor de ketting.

Voor de bagage had ik een Canondale bagage-rekje gemonteerd met daaronder een klein plastic spatbordje om de boel droog te houden. Op deze drager paste precies een rechthoekige Agu tas die net genoeg ruimte had om het minimale aan kleding etc. mee te nemen zoals 1 reserve fietspak en sokken, trainingspak, regenjack, lange fietsbroek, slippers, korte- cq zwembroek, enkele T-shirts en toiletpullen.

Voor de veiligheid was er achterop de tas een achterlicht (voor tunnels) bevestigd.

Tevens had ik een driehoekige frame-tas waarin reparatiespullen, fototoestel, kaarten e.d. zaten. Totaal hadden we per fiets ongeveer 7 a 8 kilo aan extra bagage.

Op mijn stuur had ik een aangepaste kaarthouder geplaatst, die het formaat van het boekje (een half A4-tje) precies aankon. Als kaartmateriaal hebben we voor 't eerste stuk “De groene weg naar de Middellandse Zee” en daarna het boekje “Geneve-Nice-Geneve” gebruikt. In totaal hebben we in 10 etappes 1200 km afgelegd.

Dag 1: Mondorf -> Chateau-Salins (144 km) donderdag 26 mei 1994.

Omdat het eerste stuk nu wel bekend was en een groot stuk in België toch wel heel saai is, hebben onze vrouwen ons afgezet in 't plaatsje Mondorf net onder Luxemburg.

Hier de traditie van koffie met appeltaart voortgezet (en gelijk omgekleed op 't toilet) alvorens te vertrekken om 11:00 uur.

Het is direct schitterend groen om je heen en maar net op weg, werden we vergezeld door een hert, dat geruime tijd voor ons uit huppelde. Wat tegenviel is dat je al gelijk behoorlijke klimmetjes tegenkomt. De regen speelde ons vandaag parten, we zijn 3 maal

aardig nat geregend.

Halverwege de middag toch een zonnetje en dit is zo gebleven tot de aankomst om 18 uur in Chateau-Salins.

We hadden er 144 km opzitten en dat was echt genoeg voor deze 1^e lange dag. Na het nuttigen van een steak, was het om 21:30 de luiken toe. Hotel was sober, maar ook niet duur. Met ieder een eigen kamer en ontbijt waren we totaal 280 FF kwijt, wat neerkwam op (toen nog) ongeveer 85 gulden (nog geen € 40 !).

Dag 2: Chateau-Salins -> Darney (130 km) vrijdag 27 mei 1994.

Vertrokken om 9:00 uur, het voelt vrij fris aan en er is geen zon. Omdat we toch niet echt warm werden, hebben we na 40 km in Luneville toch maar de lange broek aangetrokken.

Tevens in de supermarkt een "pain complet, du jambon en du fromage" gekocht. Hiervan direct $\frac{3}{4}$ opgegeten op het pleintje en de rest ingepakt voor onderweg. Net voor Charmes weer wat kleding uitgetrokken vanwege enkele zeer steile stukken. In dit plaatsje gestopt en een "tourtel" (een lekker biertje) gedronken en een tosti met stinkkaas gegeten, heel apart. Met enig zoekwerk (door een foute wegwijzer) Charmes verlaten en maar weer genieten van die prachtige natuur. Heel veel roofvogels gezien en

ook een paar wezels. Geert had nog een paard gezien met 5 poten, maar bij nader inzien bleek de 5^e poot wat anders te zijn.....

Juist voor het einde van deze etappe ook voor 't eerst die dag nog een zonnetje gezien bij Jasonville, hier vindt de grote Franse waterscheiding plaats. Alle regen die hiervoor valt stroomt naar de Maas, alles hierna gaat naar de Middellandse Zee.

In Darney overnacht in hotel "de Olifant", zag er erg netjes uit en leek wederom niet te duur.

Hoewel..... bij het afrekenen toch nog 800 FF kwijt, bijna 3 keer zoveel als gisteren.

Dag 3: Darney -> St.Vit (131 km) zaterdag 28 mei 1994.

Na een uitgebreid ontbijt met omelet zijn we vandaag pas rond 9:30 vertrokken. Ondanks dit

tijdstip was het toch nog mistig en zijn dus warm aangekleed. Na een uurtje fietsen was het zonnetje doorgekomen en werd het behoorlijk warm. Lange broek dus maar weer uit, waarbij de fiets keurig in de berm werd geparkeerd. Bleek geen goed idee want 3 km verderop had ik een lekke band door een scherpe doorn. Vandaag was een makkelijker etappe dan voorgaande dagen. De klimmen waren wel langer, maar veel regelmatiger en hadden een kleiner stijgingspercentage.

In het hotel in St.Vit ontmoetten we een fietsend Duits echtpaar, die vanuit Stuttgart op weg waren naar de Atlantische Oceaan! Die nacht niet zo best geslapen door een kerkklok die de gehele nacht steeds in het wilde weg, althans zo leek het, begon te luiden.

Omdat het boekje “de Groene weg naar de Middellandse Zee” zijn route te ver naar het westen afboog, hebben we ’s avonds de etappe van de volgende dag zelf uitgestippeld met behulp van een Michelin kaart.

Dag 4: St.Vit -> St.Claude (110 km) zondag 29 mei 1994.

Vertrokken rond 8:45 vanuit St.Vit. Zoals gezegd hebben we zelf de route aangepast omdat Geneve anders niet meer te halen was (en het volgende boekje start wel in Geneve). Mede daardoor misschien een keer verkeerd gereden. Dit konden we corrigeren door over een stukje rode weg (N-route) weer terug te keren op de oorspronkelijke route. Het beste is om de kleine witte weggetjes op de Michelin kaarten te vermijden om onverwachte verrassingen te voorkomen. We zaten bijv. net buiten Doucier op een zeer steil stuk. Boven gekomen zagen we, aan de andere kant van de weg, dat de helling 17% gemiddeld bedroeg! Op “gele” weggetjes worden deze stijgingspercentages wel aangegeven, waardoor je de route anders kunt kiezen. Tevens waren de wegwijzers hier dun gezaaid waardoor een kompasje, dat ik bij me had, eigenlijk onontbeerlijk is. Hierdoor worden keuzes bij splitsingen e.d. makkelijker, vooral als de zon er

even niet is als gids.

Na een gevaarlijke afdaling tot aan Bouviers des Grandes Rivieres verder bijna de gehele rit geklommen, met af en toe een lichte daling. De uiteindelijke afdaling naar St.Claude was maar liefst 18 km lang. We zaten hier midden in de Jura en tijdens deze afdeling hadden we werkelijk formidabele uitzichten. St.Claude is een leuk toeristisch plaatsje met een diamant- en pijpindustrie. Het was vandaag kennelijk een bijzondere (zon)dag want alle restaurants waren

gesloten. Daar ook het restaurant in het hotel dicht was, hebben we deze dag afgesloten met een patatje-met bij een patatkraam die gelukkig (nog) niet dicht was.

VIA DE FRANSE ALPEN NAAR NICE (deel 2)

Michel Bogdan

Dag 5: St.Claude -> La Clusaz (121 km) maandag 30 mei 1994.

Bij het vertrek om 9:45 u hadden we afgesproken dat het vandaag “een-rustig-aan-dag” zou worden. Maar om de een of andere reden werkte dit nooit bij ons, op het eind van de dag zullen we toch weer een dikke 120 km afgelegd hebben. Het begin was gelijk al raak, ongeveer 20 km klimmen aan

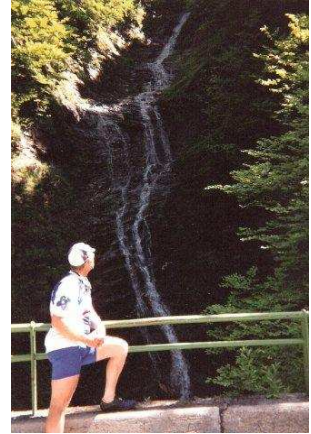

een stuk.

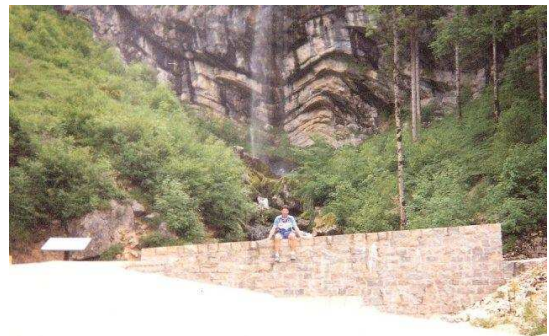
We zijn hier nog steeds in de Jura met schitterende uitzichten en veel watervalletjes.

Tijdens het klimmen kwamen we een bergwand tegen in de vorm

van een Napoleonhoed, deze droeg de toepasselijke naam: `Le Chapeau de

Gendarme`. Bij Lajoux was 't even ontspannen en konden we 3 km dalen om vervolgens weer te klimmen. Ditmaal was de Col de la Faucille aan de beurt met een hoogte van 1323 m. Op de lange afdaling die tot aan Geneve duurde, was ik even gestopt om een fotootje te maken. Geert zat voor mij en toen hij mij niet meer zag ging hij ervan uit dat er iets met mij gebeurd was tijdens de afdaling. Net als een soort “vader tot zoon gesprek” kreeg ik, op het moment dat ik weer

aansloot, voor zeven stuivers er van langs. Ik begreep dat dit voortkwam uit ongerustheid, dus heb beloofd om voortaan een gil te geven (indien mogelijk ;-). In Geneve is weinig rekening gehouden met fietsers, er zijn bijna geen fietspaden en de automobilisten hebben allemaal evenveel haast. Het is dat 't 2^e fietsboekje hier begint, anders hadden we Geneve echt links

moeten laten liggen. Na even zoeken zijn we via de pont du Mont Blanc, met een mooi uitzicht op het Meer van Geneve, deze stad gauw uitgefietst. Het kompasje dat ik bij me had was hier een welkome hulp bij het in de juiste richting verlaten van de stad.

Het nieuwe fietsboekje is even wennen omdat de aanduidingen en afkortingen anders zijn. Na de eerste drukke 10 kilometers buiten de stad, wordt het pas

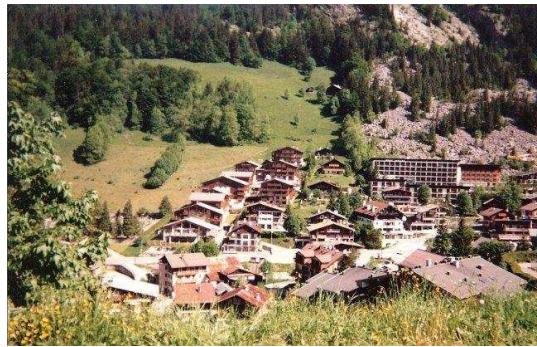
rustiger. De route echter niet: het was weer continu stijgen! Bij Le Petite Bornand hebben we nog even getwijfeld om hier te overnachten omdat ik het eigenlijk welletjes vond voor vandaag.

Uiteindelijk toch nog 18 km doorgefietst en uitgekomen in La Clusaz. Een mooi wintersportplaatsje waar nu helaas $\frac{3}{4}$ van de hotels dicht waren. Na informeren bij de plaatselijke VVV, hebben we een heerlijk hotel (Alpen Roc) gevonden met o.a. een zwembad.

Dag 6: La Clusaz -> Bourg St.Maurice (100 km) dinsdag 31 mei 1994.

Vertrokken om 10:30 u met een strak blauwe lucht. Direct een pittige klim via Col des Aravis naar 1500 m (vanaf 950 m). Daarna weer gedaald naar 1050 m om vervolgens de Col des Saisies op 1633 m te nemen. Dit is een groot wintersportgebied waar ook Olympische spelen hebben plaatsgevonden. De afdaling van 1600 m over een hoogteverschil van 1 km verliep niet vlot door wegwerkzaamheden.

Aangekomen in Beaufort sur Doron hebben we besloten om de 3^e etappe van het boekje er

ook bij te pakken. Na het verorberen van een cheeseburger en patat, het inslaan van bananen, Marsen, appels en koekjes, lag de volgende grote bult al op ons te wachten. Er moest bijna 1300 m worden geklommen naar Cormet de Roselend op 1968 m hoogte! Na 13 km stijgen kwamen we langs een groot meer (Lac de Roselend), dat gevormd wordt door het smeltwater van de talloze watervallen.

Zeer opvallend is plotseling de overgang

naar de boomgrens op ca. 1600 m. Vanaf dit moment alleen maar rotsen en sneeuw.

Op 1800 m gestopt om hiervan wat foto's te nemen en te rusten. Nu moet je weten dat Geert altijd al een broertje dood had aan klimmen, hij was altijd de "stoemper", vooral met tegenwind. Voor mij gold juist het tegenovergestelde.

Enfin, hier was ook een Frans echtpaar (met de auto) gestopt. Na een foto van ons gemaakt te hebben keek de man naar Geert, die behoorlijk stukzat en die drijfmat was van het vocht dat uit alle poriën

droop.

Vervolgens vroeg de man of Geert "mon papa" was,

waarop ik natuurlijk gelijk in m'n beste Frans zei: "Oui, c'est mon papa".

Daarna keek hij weer naar Geert en schudde vervolgens heel meewarig z'n hoofd met de daarbij behorende karakteristieke geluiden.....

Je begrijpt natuurlijk wel dat dit verhaal in het vervolg van deze tocht regelmatig werd opgerakeld (en daarna ook nog heel vaak.....).

De laatste 3 km naar de top van de Cormet de Roselend toch volgemaakt met pijn en moeite.

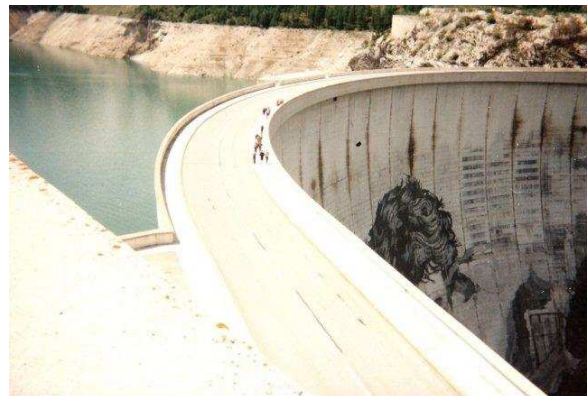

De afdaling was een zeer snelle, we daalden over 22 km naar 835 m hoogte. Hierbij werden snelheden behaald van over de 80 km/h. Een aantal minuten voordat wij met de afdaling begonnen, waren 3 Duitse motorrijders gestart. Tegen het einde van de afdaling hadden we hen bijna ingehaald, helaas verloor ik op dat moment mijn bel door al het

gerammel. Dus bel kwijt en Duitsers gevlogen. De aankomst in Bourg St.Maurice was om ca. 19:00 u, hier vonden we een sober maar goed hotel: hostellerie de Petit-Saint-Bernard.

Dag 7: Bourg St.Maurice -> Lanslebourg (85 km) woensdag 1 juni 1994.

Vertrokken vanuit Bourg St.Maurice om 9:45 u. De eerste 7 km zijn steeds behoorlijk stijgend of vals plat. Dat was een opwarmertje voor de volgende 7 km met een stijging van 6 a 7% en de 9 km daarna met 5 tot 8%. Verder tot aan Val d'Iserre konden we weer even ontspannen. Stijgend was het overigens nog wel, want het smeltwater naast ons liep nog steeds in tegenovergestelde richting. We zaten inmiddels op 1800 m en waren 33 km op weg als etappe 5 uit 't boekje begint. Dit betekent 16 km verder stijgen met 6-8% en zullen dan bovenop de Col de L'Iseran zijn met een hoogte van 2770 m. Net op weg hier naar toe zien we dat de weg verderop geblokkeerd (route barre) moet zijn. Maar onverschrokken besluiten we toch door te gaan. Enkele kilometers voor de top komen we een Engelsman

tegen die ons vertelde dat de route net na de top is versperd en hij dus maar terugging. Omdat we al een enorm stuk hebben geklommen, en omdat een omweg via Albertville ons meer dan een dag achterstand zou bezorgen, besloten we wederom om door te gaan. We werden op deze hoogte steeds bespied door beestjes die dit deden door (net als onze stokstaartjes in Blijdorp) zich helemaal op te richten en uit te strekken. Ook liepen ze over de weg en als we dichterbij kwamen, schoten ze snel in hun holletjes. Geert dacht eerst dat het konijnen waren

en ik hield het bij bevers of otters. Later in het hotel werd ons verteld dat dit marmotten waren, die wel 60 tot 70 cm lang werden en ongeveer 8 kilo wegen. Nu begrijp ik ook waar de naam van de jaarlijkse tourtocht “La Marmotte” vandaan komt.

Juist voor de top kwamen we langs een paar wegwerkers, ook zij vertelden ons over de blokkade net na de top. Maar na even doorvragen bleek er nog een stremming te zijn van enkele honderden meters en ca. 4 m hoog. Met de fiets op onze nek zou het wel lukken, voegden ze er aan toe. En weer zetten we door, en gelukkig maar.....

Een kilometer na de top was de weg weliswaar versperd, maar de machine die de sneeuw wegblijs, was net aan de laatste meters bezig. We moesten toen nog zo'n 400 m lopen over 20 cm sneeuw, dit was echter wel te doen. Je moest wel de zonnebril ophouden om

sneeuwblindheid te voorkomen. En ondanks dat we door de sneeuw aan het banjeren waren in de korte broek, hadden we vandaag eigenlijk nooit last van de kou op deze hoogte.

Het dalen moest vervolgens wel zeer omzichtig gebeuren omdat overal toch nog sneeuwresten en grote keien op de weg lagen. In deze afdaling van 15 km zakten we naar 1700 m hoogte.

Zes km verderop was 't nog even venijnig klimmen naar de top van de Col de Madeleine. Na 3 km afdalen was volgens het boekje het eindpunt van deze etappe bereikt, namelijk Lanslevillard.

Diverse hotels geprobeerd, echter alle hotels waren hier gesloten (wintersport gebied). Er zat dus niets anders op om door te rijden naar het volgende plaatsje Lanslebourg.

Ook hier waren veel hotels gesloten, maar gelukkig toch een gevonden die geopend was. Dit was hotel “Le Vieille Poste”. Tijdens het eten 's avonds ontmoetten we hier een man van bijna 60 jaar, die in zijn eentje op weg was van Toulon naar Mullouse. Een trip van 1100 km, waarbij hij zichzelf ten doel had gesteld deze op de fiets in een week te volbrengen!

VIA DE FRANSE ALPEN NAAR NICE (deel 3)

Michel Bogdan

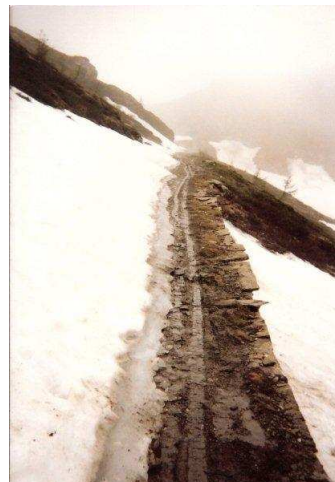
Dag 8: Lanslebourg -> Pragelato (82 km) donderdag 2 juni 1994.

We zijn om 8:00 uur vertrokken vanuit Lanslebourg na het verorberen van een uitgebreid ontbijt inclusief een grote omelet. Dit hotel, "Le Vieille Poste", was dik in orde en werd beheerd door een trotse eigenares, wiens zoon had meegedaan met de slalom op de Olympische Spelen in Lillehammer. Het gehele hotel hing vol met foto's van deze gebeurtenis. Bij de start was het gelijk weer raak: elf kilometer klimmen ter overbrugging van 700 m stijging. Hier zaten we op de top van de Col du Mont Cenis met een hoogte van 2100 m. De afdaling die volgde naar Susa in Italië verliep vrij makkelijk, maar was wel erg koud. In Susa raakten we echter het spoor een beetje bijster.

Op een gegeven moment kwamen we een aantal wielrenners tegen, die ons, met de hulp van wat gebarentaal en het routeboekje, een stukje begeleidden zodat we de route weer konden oppikken. Op dat punt moesten we volgens het boekje de "Colle delle Finestre" op. Hoewel de groep fietsers ons met allerlei gebaren ontraadden om deze berg op te gaan, hebben wij natuurlijk (als eigenwijze Hollanders) toch gewoon de route vervolgd. Hadden we maar geluisterd! Wat toen volgde, valt eigenlijk met geen pen te beschrijven,

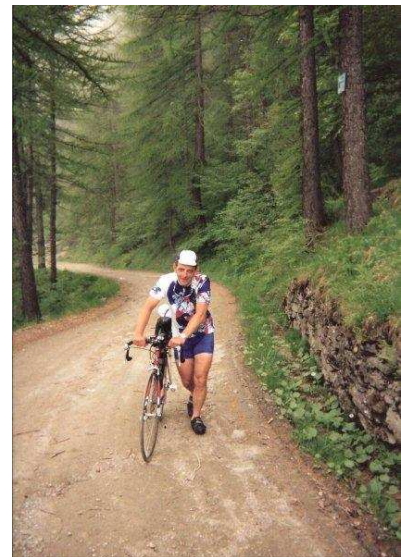
maar ik zal het toch proberen. De eerste 2 km hadden een stijgingspercentage van 14%! We moesten echt zigzaggen om te kunnen blijven rijden en als je iets te hard aan 't stuur trok, kwam het voorwiel van de grond. De volgende 10 km hadden volgens het boekje een percentage van 4 tot 8%, maar is naar onze mening nooit beneden die 8% geweest. De 8 km hierna waren niet alleen met dezelfde hellingsgraad, maar ook nog eens onverhard. Ongeveer 6 km voor de top begon de ellende pas echt goed. De weg werd ook nog eens modderig waardoor we continu gedwongen waren om af te stappen. Op 4 km van de top was er ook nog de sneeuw die de weg versperde. Vanaf dit punt was het alleen nog maar banjeren

door de sneeuw, smeltwater en modder. Gedesoriënteerd door de mist konden we nog net over een sneeuwvrij richeltje lopen.

Ondanks dat we geen zijpaden hadden gezien, begonnen we ons toch steeds meer af te vragen of we nog op de goede route waren.

Op ongeveer 2 km van de top kregen we een geschenk uit de hemel: we kwamen een heuse boswachter tegen. Hij vertelde ons (in het Frans) dat het dit jaar uitzonderlijk lang duurde voordat de sneeuw was gesmolten en stelde ons gerust dat we nog steeds op het goede pad liepen. Afgemat, onder de modder, maar opgelucht bereikten we even later de top op 2175 m.

De eerste 8 km afdaling ging ook over een onverharde weg. Mede omdat we in de mist cq wolken reden, was deze afdaling zeer koud. Je moest continu op je hoede zijn voor grote stenen en keien, waarop je makkelijk lek kon rijden. Dit is ons deze keer bespaard gebleven en enigszins onderkoeld kwamen we aan in Fenestrelle. In dit dorp konden we echter geen open hotel vinden. We moesten dus wel doorrijden, ondanks dat het water op was en we een ontzettend hongergevoel hadden. Enkele km's verderop in Laux was er wel een open hotel, maar dat ging pas de volgende dag officieel open. We mochten hier niet blijven slapen, maar hebben wel enkele tosti's kunnen nuttigen, die met Frans geld betaald mochten worden. Negen km verder in Pragelato toch een hotel gevonden. Dit was kennelijk een soort jongerenhotel of herberg, want we hadden beide een kamer met 6 stapelbedden!

Dag 9: Pragelato -> Guillestre (104 km) vrijdag 3 juni 1994.

Rond 9 uur vertrokken na eerst even de kettingen gesmeerd te hebben. En je raadt het al: weer 14 km klimmen naar de top van de Colle delle Sestriere op 2035 m. Na een vlotte afdaling naar Cesana Torinese hadden we vervolgens een klim van 10 km naar Montgenevre met een percentage van 6-7%, echter het begin was wel 14%! We zaten nu weer in Frankrijk en de afdaling leidde ons naar Briançon. Je merkt gelijk dat je weer op betere wegen zit. Na een pitstop in Briançon (op 51 km) begon de klim naar de Col d'Izoard.

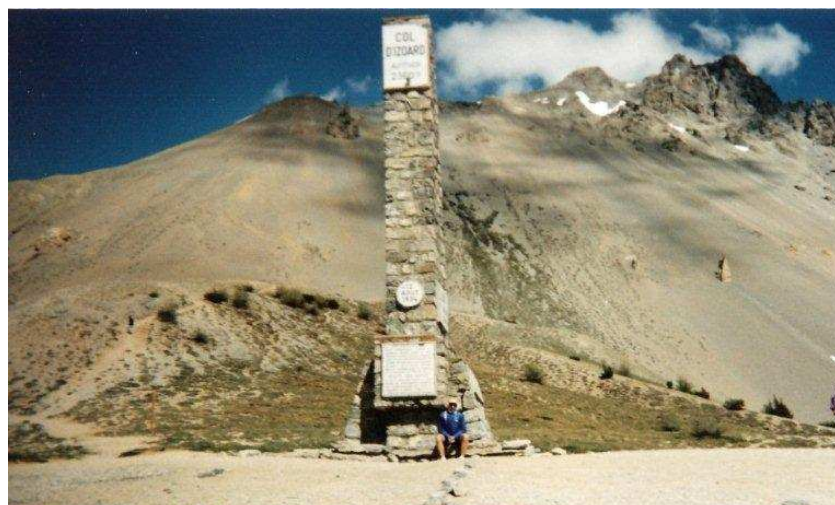
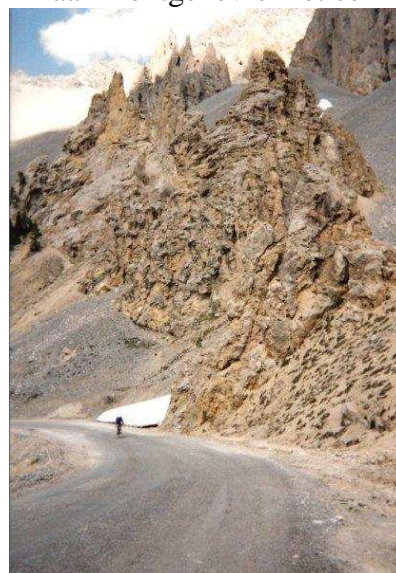
Dit was een behoorlijk zware klim, waar over 20 km, een hoogte van meer dan 1000 m moest worden overbrugd. Dit werd nog eens extra verzwaard door de sterke tegenwind, die langs de berghellingen joeg.

Het uitzicht dat we vervolgens te zien kregen deed ons direct alle inspanningen vergeten.

De prachtige rotspartijen doen je geloven dat je in een andere wereld beland bent.

Het heeft iets weg van soort maanlandschap.

De afdaling was geen makkelijke, de weg was op diverse plaatsen gerepareerd en hierop was grit gestrooid, dat nog bij lange na niet was "ingereden".

Na een km of twaalf werd de helling wat minder en moest er af en toe stevig meegetrapt worden door de sterke tegenwind.

Omdat de snelheid, voor een afdaling, nu relatief laag lag, hadden we alle gelegenheid om van het prachtige uitzicht te genieten.

We reden langs zeer steile rotswanden met daarnaast diepe rivierbeddingen.

Op 28 km na de top reden we het natuurpark du Queras binnen, ook hier weer die overweldigende natuur. Na ongeveer 104 km zijn we gestopt in Guillestre, een mooi toeristisch plaatsje (met nu eens geen wintersport). Hier vonden we een goed hotel: "Le Chalet Alpin". We werden hartelijk verwelkomd door de mooie Louise, eigenaresse van het hotel. Zij had een wit blousje aan met een laag uitgesneden decolleté. Bij het inschrijven aan de balie was het uitzicht

wederom schitterend. Wat een prachtig land toch, dat Frankrijk ;-)). Die avond bij het uitgebreide diner, rijkelijk voorzien van Cote du Rhône en Cointrautjes, zaten we te mijmeren over de dag erna. Als we morgen in Nice willen aankomen, schatten we dat er ca. 180 km afgelegd moet worden. Het was al 2 dagen mislukt om iets extra's te doen (gisteren Colle delle Finestre en vandaag de sterke tegenwind), dus morgen moet het lukken. We besluiten in ieder geval een poging te gaan wagen. Na enige aandrang hebben we het "petit déjeuner" met een half uur kunnen vervroegen, zodat we de volgende dag om 7:30 u op de fiets kunnen zitten.

Dag 10: Guillestre -> Nice (192 km) zaterdag 4 juni 1994.

Extra vroeg opgestaan (om 6 uur) om de lange monsterrit naar Nice te kunnen volbrengen. Het extra half uur van het vervroegde ontbijt ging grotendeels verloren omdat Pascal, de eigenaar, het brood nog moest halen bij de bakker. Enfin, om 7:45 uur waren we toch "en route" met natuurlijk, als vanouds, een beklimming.

Er moest 1060 m hoogte overwonnen worden over een afstand van 20 km. Al klimmende

kwamen we onderweg plots de naam Maassen tegen die op de weg was geschilderd. Kennelijk gekalkt tijdens de vorige Tour de France en nog niet weggeregend. Geert is de neef van Frans Maassen, een van de succesvolle renners uit die tijd, en niet zonder trots hebben we daar natuurlijk gelijk een foto van gemaakt.

Om 10 uur was deze pukkelt, Col de Vars, bedwongen.

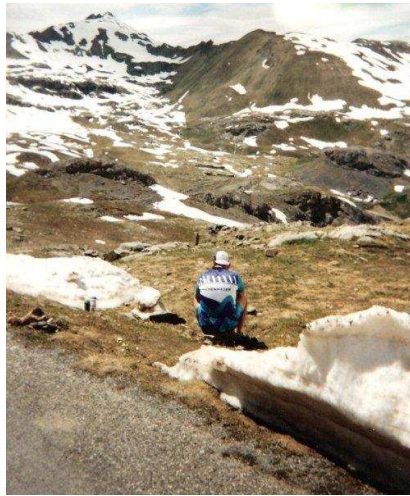
Het was hier behoorlijk koud, zodat we voor de afdaling genooddaakt waren

om zowel de windstopper als het regenjack aan te trekken.

Tegen kwart voor elf bij aankomst in Jausiers, 25 km verder, even gestopt om thee te drinken en tevens even de tenen warm gemasseerd. Hierna zou de grootste uitdaging van deze "vakantie" op onze weg komen.

Dit was de Col de la Bonette van maar liefst 2802 m. We besluiten de stijging van 1600 m over 22 km op te delen in 4 etappes: 2 x 6 km en 2 x 5 km klimmen. Tussen deze etappes hebben we steeds 5 minuten rust genomen en iets gegeten.

Je waant je hier echt op het dak van de wereld. Tijdens die laatste pauzes werd dan ook bijna geen woord gewisseld, het was alleen maar genieten van de rust en stilte en die enorme uitgestrektheid.

Na precies 3 uur afzien was de top bereikt.

Juist voor de top werden we nog even gezandstraald door vers gestort grit in combinatie met een zeer harde windvlaag.

Op de top hebben we maar direct het jack aangetrokken omdat we stonden te klappertanden. Nog snel even een fotootje genomen en gelijk met de afdaling

begonnen.

Tijdens de afdaling, net na de top, schrok ik me plots een hoedje: door een onderbroken rotswand had de harde wind ineens vrij spel en werd ik op een haar na over de rand van het ravijn geblazen. Door heel schuin, tegen de wind in, naar links te gaan hangen, kon ik nog net het onheil keren.

Hierna maar wat rustiger gedaald en iets meer afstand tussen fiets en afgrond genomen.

Op 2000 m begon het erop te lijken dat we weer normaal

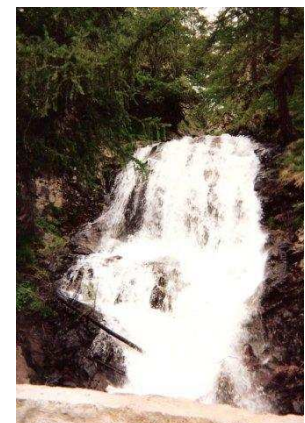
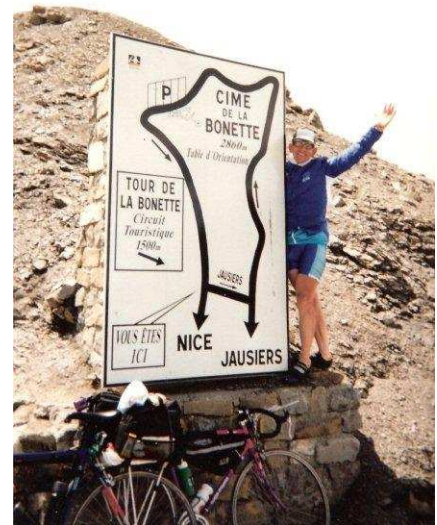
konden afdalen, maar dit was van korte duur. Door massa's vers gestort grit, dat nog niet was vastgereden in het teer, konden we niet sneller dan zo'n 22 a 24 km/u. Voor Geert was dit echter een geluk bij een ongeluk. Door even niet op de weg te letten, hij dacht speling

te zien het balhoofd, belandde hij in de afvoergoot. Omdat het aan

de bergzijde gebeurde, en niet aan de ravijnkant, bleef dit gelukkig zonder gevolgen.

Bij aankomst in St.Etienne du Tinee op 1140 m hoogte zat de 2^e etappe uit het boekje van deze dag erop en zaten we inmiddels op een afstand van 100 km. Hier hebben we pizza gegeten en zijn we om 16 u vertrokken voor de laatste etappe (12^e uit 't boekje) van 90 km naar Nice.

Het duurde wel een half uur voordat we St.Etienne hadden verlaten. De weg die in het boekje was aangegeven (D2205) bleek na een aantal km's volledig bedekt met zand, stenen en grote rotsblokken. Een berg van naar schatting 300 a 400 m hoog, was voor een groot deel afgekalfd en op onze weg terechtgekomen.

Deze weg zou waarschijnlijk ook niet meer worden geopend. De officiële route naar Nice liep toen, voor een km of vijf, langs de D39.

Via een brug over de Tinee kwamen we weer terug op de oorspronkelijke weg. Net voor het oversteken van deze brug was er weer een aardverschuiving geweest. Deze berg met aarde heeft men ook laten liggen en door een nieuwe bocht in de weg werden we er omheen geleid. De eerste 30 km gingen zeer voorspoedig omdat er continu werd gedaald, het gemiddelde lag hier boven de 40 km/u. Ondertussen was het goed te merken dat we in de buurt van de Middellandse Zee kwamen, het werd behoorlijk warm en drukkend.

Even later bleek dat het vandaag echt Geert z'n dag niet was. Toen we opreden met een Hollands stel (die we al eerder waren tegengekomen, met oranje vlaggetjes op de fiets), was Geert aan het vertellen over de gebeurtenissen op deze tocht. Hij keek om en verloor z'n evenwicht en reed pardoes tegen de rotswand aan. Geert viel juist vòòr mij en met kunst en vliegwerk kon ik hem nog net ontwijken. De pechvogel had zijn been en arm geschaafd en in het voorwiel zat een flinke slag en de voorrem was verbogen. De goede voorbereiding betaalde zich hier overigens wel uit: met behulp van een spakensteller die we bij ons hadden, heb ik de slag in het wiel gedeeltelijk weg kunnen stellen, maar de butts die in de velg zat was net iets teveel van het goede. Om onze weg te kunnen vervolgen hebben we uiteindelijk de voorremblokjes eruit moeten halen. Alles bij elkaar viel het dus gelukkig nog mee. Tegen 19 uur arriveerden we in Nice en waren we redelijk snel op de plaats van bestemming.

Hier hebben gelogeed bij een tante van Geert in een mooi appartement met uitzicht over de Middellandse Zee. Na alle inspanningen was het heerlijk om een paar dagen lekker te relaxen aan het strand en bezoeken te brengen aan Monaco en Cannes.

Op dinsdagavond 7 juni zijn we vanuit Antibes met de OAD fiets- cq slaapbus weer teruggereisd naar Nederland.

Door het avontuurlijke karakter van de reis, de prachtige natuur en al die mooie uitzichten was dit al met al een fietstocht om nooit te vergeten.